

Бог оздоровив приреченого на смерть! - Джерело

Написав Павло Франчук
Середа, 06 липня 2011, 21:18

Батьки Павла Франчука, Олександр та Лія, будучи віруючими з юних літ, присвятили своє життя Богу і, не зважаючи на погрози та переслідування комуністичного режиму, прищепили безумовну любов до Бога усім дев'ятьом своїм дітям, зокрема другому синові Павлові.

За відданість Богу **Павло Франчук** зазнав суворих гонінь під час служби в армії, був вивезений у глибину тайги помирати від холоду та голоду. Господь врятував його життя від усякої небезпеки, але через укуси енцефалітних кліщів була уражена його нервова система. Внаслідок цього Павло був повністю паралізований і був приречений на смерть. Але Бог оздоровив його.

АРМІЯ

Моє дитинство пройшло у місті Бердичеві Житомирської області. Звідти призвали в Радянську Армію у місто Біробіджан. Це єврейська автономна область на Далекому Сході. Там дуже суворий клімат, важкі умови життя.

Я вирішив, що буду солдатам і офіцерам розповідати про Бога, хоч у той час це робити суворо заборонялося. Але я розумів, що солдати теж потребують Бога. Хто ж їм розповість про Христа? Адже, якщо мене Бог звів з ними, то це повинен зробити саме я.

До офіцерів частини дуже швидко дійшли чутки про те, що я багато говорю про Біблію.
- Агітуєш проти Радянської влади? - Кричав на мене командир взводу. - Батьківщину не любиш? Почекай, я тобі влаштую!

Зрештою, офіцери вирішили відправити мене на перевиховання у взвод, де майже всі були зі Середньої Азії. У перший же день після відбою до мене підходить юрба

Бог оздоровив приреченого на смерть! - Джерело

Написав Павло Франчук
Середа, 06 липня 2011, 21:18

азербайджанців.

- Так ти, - кажуть, - зрадник Батьківщини? Ворог народу?
- Хочете, я розповім вам про одного «зрадника»? - спокійно відповів я.

Вони зацікавилися. І я став розповідати про Йосипа, як його рідні брати зреклися його і продали в рабство... Хлопці слухали мене до другої години ночі. Замість того, щоб бити мене, сказали до всієї казарми:

- Нікому пацана не чіпати. Він буде у нас муллою.
- Я не погоджувався.
- Я - християнин, - кажу. Як я можу бути муллою у мусульман?
- Ти ж кажеш про Бога? От і будеш нам про Нього розповідати!
- І я погодився.

Минав час. Ночами азербайджанці слухали історії зі Старого Заповіту. Одного разу хтось із них запитав:

- А чого ти лише нам про Бога розповідаєш? Сказати про це на весь полк слабо?
- Як же ми на весь полк скажемо?
- Давай придумаємо.

І придумали! Ночами розучували пісню, яку до цього в армії ніхто не співав. То була пісня про Ісуса Христа. У ній такі слова: «Думайте, люди, наша земля устала. Люди, гробовая бездна навсегда укроет и возврата нет. Сердце, подкажи любезней, кто нас успокоит, кто нам даст ответ?». І був у цій пісні такий приспів, його заспівував командир взводу: «С вашим сознанием ждет Он свидания, ваш разрешит вопрос. Он сострадающий и всепрощающий, имя ему (і ми всі гучно підхоплювали) ХРИСТОС!»

Пісня легко співалася в ногу. Ми вивчили її і одного разу на вечірній прогулянці заспівали перед усією частиною. У вечірній тиші слова цієї пісні далеко розносилися навколо. А кругом ніби все затихло і завмерло. Звучала тільки ця пісня і гучне «ХРИСТОС!».

Офіцери розуміли, що винуватець всього я. Відразу ж відправили на гарнізонну гауптвахту. Три місяці сидів в одиночній камері. Не знав, що проти мене фабрикували справу. По черзі допитували всіх солдатів нашого взводу і роти. Примушували хлопців говорити, що агітував їх проти Радянської влади. Дивно, але ніхто з солдатів не злякався, не зламався, ніхто ніяких паперів не підписав. Я став для них своїм. Я був їх муллою - другом, братом... За це я кожному з них вдячний.

ТАЙГА

Одного дня мене посадили у вантажну машину і по замерзлій річці завезли далеко в глуху тайгу. Троє з половиною доби мене везли, зупиняючись лише на ніч. І там мене залишили вмирати, без всяких засобів існування, залишили тільки ніж і невеличку сокиру, сірників не було. На прощання вони сказали:

- Якщо віриш Богу, нехай твій Бог з тобою і возиться. Нехай Він тебе і рятує.

Я думав, що це вони так жартують, налякати хочуть, відїдуть на декілька кілометрів, а до вечора повернуться і заберуть. Але це не було жартом – ніхто не повернувся. Посеред ночі я, нарешті, зрозумів всю серйозність свого становища. Я впав на коліна перед Богом і гірко плакав. Молився, кричав у небо і... знову плакав.

Річка була моєю дорогою до людей. Але як пройти сотні кілометрів через тайгу взимку? Без теплого одягу ... Без зброї ... Без сірників ... Я спробував було йти, але зрозумів, що це безнадійно - замерзну. Тоді у величезному сніжному заметі під берегом викопав щось подібне до барлоги, де спав, намагаючися зігрітися.

Бог напоумив мене, як зробити пристосування, щоб ловити соболів. Завдяки соболиному хутрові я рятувався від колючого холоду. Але Господь зробив головне - Він не дав мені впасти духом! Рядки з 90-го псалма і віра в те, що Бог оберігає мене в будь-яких ситуаціях, зміцнювали мене.

П'ять смертей я пережив за час моєї подорожі в тайзі, яке тривало більше семи місяців. Голод, холод, дикі звірі - від кожної з них мене рятував Бог. Одного разу мені зустрівся ведмідь-шатун. Ми дивилися один на одного на відстані п'яти кроків. Мені залишалося тільки молитися до Бога, я молився кілька годин, поки ведмідь не пішов. Якщо можна умовити людину, то дикого розлюченого звіра умовити неможливо. Його «умовити» зміг тільки Бог, чому я став свідком. Бог врятував мене і в зустрічі з риссю.

Навесні Господь зберіг мене при зустрічі з риссю. На початку літа «познайомився» з ведмедицею. Я був радий зустріти навіть ворога, аби було з ким поговорити. Якось побачив маленьке ведмежатко, і спіймав його, думаючи приручити. Але не збагнув відразу, що в нього є мати, а вона десь поруч. На писк ведмежати вискочила з кущів ведмедиця. Я кинув малюка назустріч матері і кинувся бігти. Але тайга, не ліс, хіба можна слабкій людині втекти від розлюченого ведмедя? Тільки Господь врятував мене чудесним чином. Утікаючи, я відчайдушно кликав до Бога, і раптом, проскользнувшись, провалився у яму, а зверху мене накрили гіляки та мох. Коли я отямився, то ведмедя вже не було, а я був цілий. О, як я дякував Богові!

Ще одна смерть - це безліч енцефалітичних кліщів, від яких у мене не було жодного щеплення. Я отримав більше сотні укусів від кліщів з помаранчевим забарвленням. Саме помаранчевий колір - ознака носія енцефаліту. Я не знав, якими можуть бути наслідки. Моє тіло покрилося вузлами, які сильно свербіли. Вони утворювалися від того, що частина кліща залишалася в моєму тілі, тому що я не міг його повністю видалити.

А в той час батьки дуже стривожилися, що довго немає жодної звістки від сина. Мати розповідає: «Я тоді дуже переносила і дуже мені важко тоді було. Тому що у мене один син відмовився від присяги, і другий відмовився від присяги... І після того як це сталося з Павлом, коли його побили там, і не стало тих листів... і дуже довго не було від Павла листів, я дуже плакала і молилася, і волала до Бога, і їздила до пророків, щоб Бог відкрив чому немає ніяких чуток про нього, і я молилася, і Господь мене дуже втішав... і було відкрито: «Я його бережу і приведу додому живим і здоровим».

ПОВЕРНЕННЯ

Коли я повернувся до військової частини, цьому довго не могли повірити. Офіцери були в якомусь напівшоковому стані, відверталися від мене, опускали очі. Мене відразу ж відправили подалі в госпіталь. Я просив лікарів щось зробити, тому що від набряклих вузлів все моє тіло запалилося, початок кровоточити. Замість розради я отримав

Бог оздоровив приреченого на смерть! - Джерело

Написав Павло Франчук

Середа, 06 липня 2011, 21:18

вердикт, що мої дні полічені, я приречений на смерть. Укус енцефалітного кліща уражує нервову систему людини. Що говорити про десятки або сотні укусів.

- Ми зробимо все, що можливо, - говорив лікар, - але років п'ять життя в паралізованому стані - це найкраще, що може статися в твоєму положенні.

Я не хотів з цим погоджуватися! Я не помер в тайзі. Невже тепер, серед людей, мені доведеться померти від якихось кліщів?

Хворого мене комісували й відправили додому.

БЕЗСИЛЛЯ ЛІКАРІВ

Через п'ять років я дійсно захворів на енцефаліт. У той час був одружений, ми мали двох дітей, і дружина Сусанна носила третю дитину. Мене поклали в лікарню м.Бердичева, але лікарі сказали, що нічим не можуть допомогти. Відправили до обласної залізничної лікарні м.Козятина, оскільки я працював на залізниці.

У мене почалося ураження нирок, печінки, шлунка, підшлункової залози... Мої нутрощі покривалися виразками. Мучили болі і безсоння. Обласні лікарі, зробивши діагноз «ураження центральної нервової системи головного мозку», направили мене в Київ, в науково-дослідний інститут. Наді мною виробляли всілякі дослідження, подібно піддослідного кролика.

Лікарі мали бажання мені допомогти, але їх зусилля були марні. Навіть дуже серйозні вчені іноді опускають руки і говорять: «Навіть не знаю, що тобі сказати». Хвороба посилилася. Одного дня я вже не відчув своїх ніг, бо почався параліч частин тіла - ноги, руки, мова, слух, зір ... Через півроку я став повністю безпорадним - нерухомим, сліпим, глухим і німим. Мої брати по вірі, друзі доглядали за мною. Лікарі запропонували моїм батькам розкрити мені головний мозок не для лікування, а для дослідів, тому що моя смерть була вже надто очевидною.

- Не треба операцій, - відповіли батьки. - Якщо немає надії на науку, нам залишається сподіватися тільки на Господа. От нехай Господь і вирішить.

Мене забрали додому.

- Можливо, ви не встигнете його довести, - говорили лікарі на прощання. - А якщо й доведете, більше трьох днів йому не прожити.

ВДОМА

Коли мене привезли додому (мені вже потім про це розповіли), моя дружина впала прямо на асфальт і кричала до Бога, бо лікарі їй сказали, що наша третя дитина має народитися вродком. Тоді ще не визначали, хто може народитися. Але Бог відкрив, що народиться дівчинка і вона буде здоровою. Господь осоромлює мудрість людську.

Сусіди теж плакали і говорили, що «долікували»: своїми ногами пішов у лікарню, а назад паралізованого привезли. Мене занесли в будинок у безнадійному стані. У мене були жахливі болі, мені навіть вкладали рушник в рот, щоб я не виламував собі зуби. Я лежав у ліжку і думав, коли ж з'явиться мій Бог. Я чекав, коли буду переходити до Господа.

Я не міг рухатися і говорити, але думки в мені все ще жили. Я думав, чому мене ведмедиця не розірвала? Чому ведмідь-шатун мене не з'їв? Чому я не помер від голоду? Чому я не замерз у тайзі? Чому я залишився жити? Невже для того, щоб ось так померти, розбитим паралічем? Я не хотів з цим погодитися. Не було в цьому логіки, адже я так

Бог оздоровив приреченого на смерть! - Джерело

Написав Павло Франчук
Середа, 06 липня 2011, 21:18

вірив Господу і любив Його всім серцем. Я молився і просив Бога внести в мою свідомість ясність.

Була неділя, до мене прийшли брати. Тоді я зрозумів, що в церкві було одкровення для мене. Брати прочитали листок: «Ти питаєш, чому ти, а не інший, а Я обрав тебе для цього! Милість явлю, уздоровлю і підеш, всім засвідчиш про те, що Я зробив з тобою! І пройдеш по всьому світу з цим свідченням, і багато людей дізнаються, що Я реальний!»

Я, звичайно, вірив, що Бог може мене зцілити. Але майже неможливо було повірити, що в Радянському Союзі я зможу говорити про чудового Бога. Ні, це немислимо. Служба в армії - серйозний досвід. Тоді мені й на думку не могло прийти, що ... побуваю в багатьох країнах, що радіо-і телепередачі з моїм свідченням обійдуть ще більше країн і континентів.

Я тоді не сумнівався, що Бог мене зцілить, але вважав неможливим, як це я зможу по всьому світу говорити про чудового Бога? По всьому Радянському Союзу, ще так, а по світу? Ні, це неможливо. Тоді мені й на думку не могло прийти, що я побуваю у багатьох країнах, а радіопередачі і телепередачі з моїм свідченням обійдуть ще більше країн і континентів.

ІСУС

Моя мама потім розповіла, що коли була у нас в будинку молитва, було багато людей, і вона побачила, як судома пробігла по моєму тілу. Це був останній удар по області серця, вона закричала: - — Все, вмирає! Браття, моліться!

Всі стали молитися, і Бог сказав, нині настав час приступити до справи. Терміново прикликали служителів церкви Бердичева і стали молитися.

Раптом мою темряву осяяв спалах світла. Я відкрив очі і побачив, що на моєму ліжку сидить чоловік в білому одязі. Я закричав, як мені здавалося, на всю кімнату: «Ісус, це Ти!? Я радий цій зустрічі». Але це був ангел, і він відповів: «Я не Ісус, але ось йде Ісус, скажи Йому, що ти хочеш». Я побачив, як зникла стіна і в кімнату вїхала сяюча колісниця, запряжена трьома білими кінями. На колісниці сяючий Ісус Христос. Я не бачив Його обличчя, як малюють на картинах: було суцільне сяйво на лиці, біле кучеряве волосся, обрамлені блискучою короною. Люди навколо чули, як я розмовляю з Ісусом Христом, але нічого не бачили.

- Що ти хочеш? - запитав Господь.
- Хочу бути здоровим, хочу ходити, говорити і щоб болі були зняті!
- Болі зніму, говорити будеш, а ходити ... до часу...

Я раптом побачив, що перебуваю у якійсь кімнаті на підлозі, навколо мене якісь тіні. Ці сірі постаті мене підняли, це виявилися мої брати. Я розплющив очі і закричав:

- Браття, я вас всіх бачу!
- Ти не тільки бачиш... Ти вже й розмовляєш, - відповіли вони, і було видно, що всі сильно вражені. А я навіть уваги не звернув, що став розмовляти.

Я був у нижній білизні, дивився на своє сине тіло, і раптом прямо на очах воно стало змінюватися. Тіло стало рожевіти, ставало нормальним. Це по-людськи нереально! Реально тільки по-Божому! Я сказав, що відчуваю, ніби мої нутрощі перевертаються. Після цього біль з тіла відійшла, і я став себе нормально почувати. Раптом я сильно

Бог оздоровив приреченого на смерть! - Джерело

Написав Павло Франчук
Середа, 06 липня 2011, 21:18

захотів їсти.

Мама запитала:

— Що ти хочеш?

— Борщу хочу. З часником.

— Борщ дамо, а часнику, напевно, ще не можна, твій шлунок поганий.

— Мамо, у мене новий шлунок!

Коли я їв, то подумав: Господи, як добре тим людям, які можуть все їсти, можуть бачити, чути і говорити.

ОЗДОРОВЛЕННЯ НІГ

Не знаю чому, але я був упевнений, що Господь поставить мене на ноги наступної неділі о 11 годині. Я сказав про це всім, хто був у нас вдома.

Наступної неділі на дев'яту годину ранку у нас зібралось декілька десятків людей. Ми молилися. На видному місці поставили годинник, щоб бачити час. Моляться і дивляться то на мене, то на годинник. Чим ближче до заповітного часу, тим напруженіша атмосфера в будинку. У голосах відчувалося велике хвилювання.

Коли я побачив, що стрілки зійшлися на одинадцятку, я закричав:

- Ісус, подивися - вже одинадцятка! Я готовий вставати!

Брати підійшли до мене, подали мені руки і говорять:

- В ім'я Ісуса Христа тобі говоримо - встань!

У той момент я відчув, як гаряча струмінь пройшла в мені від попереку до пальців ніг. Я вперше за багато місяців відчув мої ноги! Я зрозумів, що це зцілення. Сів на ліжку, а потім і встав. Зробив один, другий крок... А потім як почав кричати! Кричати і стрибати. Бог зробив милість Свою! Стрибав так, що зупинитися не міг. Один з братів хотів мене зупинити, взявши мене за руку, але ми стали стрибати разом.

Я вибіг на подвір'я, на дорогу, бігав і кричав:

- Мій Бог живий! Сусіди, виходьте зі своїх дворів... Мій Бог милість явив для мене!

ВИСНОВОК ЛІКАРІВ

Пізніше мене обстежували на серйозному рівні в Києві на консилиумі професорів. Перевірку робили з ніг до голови, порівнюючи старі знімки і аналізи з новими. Нарешті зробили висновок: «При обстеженні жодних ознак хвороби не виявлено. Одужання отримав на ґрунті релігійних переконань». Це писали люди, які і в Бога то не вірили. Але інакше пояснити те, що зі мною трапилося, вони не могли. Цей висновок не раз перевіряли імениті люди, аби переконатися, чи дійсно так написано. Цей висновок ніхто не міг і не зможе спростувати, бо це зцілення зробив реальний Бог.

Відтак здійснилися слова Христа: кластимуть руки на хворих, і вони будуть здорові! (Мрк.16: 18).

Мені часом хочеться кричати всьому світу: люди, покайтеся і віруйте в Євангеліє! Нам даровано прощення, нам подаровано порятунок, і знову Бог кличе до Себе! Давайте в

Бог оздоровив приреченого на смерть! - Джерело

Написав Павло Франчук
Середа, 06 липня 2011, 21:18

простоті і чесно станемо перед Ним, один Бог (не люди!) дає прощення і порятунок.
Амінь.

Читайте ще: [Франчук: довіряйте все Богу!](#)